

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/ België
Tel. (02)653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Stichter: F.L.A.FREYTAG

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

Laten we letten op wat we zaaien !

DE mensen zijn niet gewend aan ware vrijheid. In de wereld wordt iedereen in de gaten gehouden. Zelfs een president van een republiek, moet tekenen als hij zijn salaris krijgt. Het volstaat niet dat hij bedankt. Alles wordt dus gecontroleerd, naar men zegt opdat alles in orde zal zijn. Om deze controle, die voortdurend in alle richtingen wordt uitgeoefend, te ontlopen moet een mens slim en sluw zijn.

Te midden van de kinderen van God is er geen controle nodig. We weten dat de wet van gelijkwaardigheid automatisch werkt en we gedragen ons in alle vrijheid volgens deze wet. Wat een mens zaait, oogst hij. Als hij het kwade zaait, oogst hij het kwade, als hij het goede zaait, oogst hij het goede. Het resultaat ziet men niet altijd onmiddellijk. Soms gaan enkele jaren voorbij voordat het aan de dag komt, maar het toont zich toch onvermijdelijk op zijn tijd.

Het komt er dus op aan ons in overeenstemming te brengen met de wegen van God. De Heer raadt ons aan tot hem te komen. Hij wil ons verlichten en rust aan onze ziel geven. Als wij ons van ganser harte tot hem richten, voelen we dat hij ons een nieuw geweten geeft en de last van ons bezoedelde en bevlekte geweten van ons afneemt. Wij weten dat het bloed van Christus ons zuivert van alle zonde. Deze zekerheid geeft ons vrede in ons hart. Elke dag hebben we nog tekortkomingen en we moeten voortdurend een beroep doen op de goddelijke vergiffenis. De wet van gelijkwaardigheid vraagt als tegenprestatie dat wij iedere keer meer gehecht zijn aan de Heer.

In het Koninkrijk van God worden we niet in de gaten gehouden; niemand komt ons tot de orde roepen en ons vragen: “Ben je erkentelijk voor de goddelijke welwillendheid, aangezien de Heer je opnieuw heeft vergeven, gedekt en gezegend? De wet van gelijkwaardigheid wil dat je nu een diepe dankbaarheid voelt, is dat het geval?” Niemand komt om ons deze vragen te stellen, maar als wij niet de erkentelijkheid en afhankelijkheid ten opzichte van de Heer voelen voor zijn ontelbare weldaden, verandert ons slechte karakter niet, integendeel, het wordt steeds harder en leidt ons stilaan tot de vernietiging. Wij oogsten dan wat wij gezaaid hebben.

De mens bezit een prachtig organisme dat de werking van de wet van gelijkwaardigheid op een mooie manier toont. De mens heeft ook in zijn lichaam motorische en gevoelszenuwen. De gevoelszenuwen hebben

voeding nodig. Die voeding is niet stoffelijk. Ze kan slechts gevoeld worden door de genegenheid die men krijgt en die men geeft, zo scheppen we debet en credit.

Onze gevoelszenuwen hebben dus behoefte aan genegenheid, maar zij hebben ook behoefte om die te geven; als ze die niet geven, kunnen ze die ook niet op een legale manier oogsten. Sommige vrienden beweren dat zij in de steek gelaten zijn, dat men ze niet bemint, dat men ze verwaarloost; wij kunnen er zeker van zijn dat deze vrienden zich ook niet inzetten voor anderen. Zij denken alleen aan zichzelf en dat ze bemind willen worden, terwijl zij zelf niemand beminnen. Voor degenen die op die manier handelen, openbaart de wet van gelijkwaardigheid zich automatisch, afhankelijk van wat men nageleefd heeft. Als men niets zaait, is geen oogst mogelijk. Men verkeert dan in moeilijkheden. Men zegt niet begrepen te worden. In werkelijkheid bevindt men zich eenvoudig in duisternis, omdat men niet bemint.

Het goddelijk Woord werd ons gebracht in al zijn eenvoud en zijn helderheid. Het werd gegeven om ons hart en ons verstand te raken. Raadgevingen worden ons vriendelijk gegeven. Ze laten zien dat elk ding een terugslag heeft.

Tegenwoordig bevinden we ons in een situatie die, door het geloof, het Koninkrijk van God vertegenwoordigt, en het is alleen in de mate dat wij het goddelijke programma naleven, dat wij er de zegen van oogsten. Wij zaaien nog vele dingen die niet van het Rijk van God zijn. Bijvoorbeeld, als wij geen achting hebben voor de goddelijke wegen, als wij pessimistisch zijn, als wij denken dat God ons niet zal helpen, en trachten ons eruit te redden door allerlei kunstgrepen, dan is dit geen zaad van het Koninkrijk van God. De oogst zal bijgevolg ook geen oogst van dit Koninkrijk zijn. Dat geldt ook voor onze gedachten, onze woorden en onze daden, voor alles wat wij doen. Wij kunnen ons leven heel goed eenvoudiger maken, ofwel het naar believen ingewikkelder maken, volgens het zaad dat wij dag na dag zaaien.

Als wij dus zaad willen zaaien voor de zegen, moeten we ten eerste diep dankbaar zijn. Als wij niet dankbaar zijn voor wat de welbeminde Zoon van God ons heeft gebracht, dient dat ons tot niets, want, daar de goddelijke liefde in ons ontbreekt, vernietigen wij onszelf. Nadat wij van de weldaden en de tederheid van God en van Zijn Zoon genoten hebben, moeten we ook deze

zelfde gevoelens koesteren ten bate van onze naaste, zodat wij in ons hart dezelfde aanleg hebben als die onze dierbare Verlosser deed handelen. Dat is het programma dat voor ons ligt. Daarom zijn we gelukkig en dankbaar deel te hebben aan het werk van God en zo ingelijfd te worden bij de familie van het geloof om te werken aan de verandering van onze gevoelens, door ons in te spannen aanhankelijk en dankbaar te worden.

Wanneer wij denken aan wat de welbeminde Zoon van God gedaan, gebracht, gezaaid en gegeven heeft, zijn wij uit het diepste van onze ziel dankbaar ons bij zijn werk te mogen aansluiten en ermee bezig te zijn. Wij zijn ook erkentelijk dat onze geliefde Verlosser ons wil dekken met zijn kostbare bloed, zonder dat zouden onze inspanningen geen enkele waarde hebben, want het is het bloed van Christus dat ze die waarde geeft.

Onze geliefde Verlosser heeft met een bewonderenswaardige trouw zijn reddingswerk van de mensheid gerealiseerd. Gedurende drie en een half jaar was hij onafgebroken in de weer. Hij heeft een glorierijke, verheven en prachtige opdracht volbracht, die haar weerklank zal hebben in de eeuwigheid. Wij zijn aan dit werk kunnen beginnen door de genade van God! Onze medewerking bespoedigt de bevrijding van de mensen en staat ons toe het eeuwige leven te bereiken door de inspanningen van ons hart.

Als wij ons bewust zijn van de eer die ons bewezen wordt, dat we mogen werken aan de komst van het Koninkrijk van God, laten we dan waakzaam, actief en ijverig zijn. Als wij ons slap voelen, moeten we tegen onszelf zeggen: “Ontwaak uit de doden, jij die slaapt.” Wij moeten ons staande houden en goed wakker zijn om tegen alle verleidingen te strijden en ze te overwinnen, om waardig onze opdracht te vervullen. Anders zou het voor ons tot niets dienen in contact te zijn geweest met de waarheid en uitgenodigd te zijn tot deze eervolle medewerking. De waarheid moet ons bevrijden van de macht van de duisternis en ons altruïstisch maken. Daarom moeten we ze naleven. We hebben dus reden om de wet van gelijkwaardigheid, die altijd dezelfde is, ernstig te overwegen. Als wij zeer moe zijn, kunnen we aan de Heer vragen dat hij ons de vitaliteit en de kracht van zijn genade geeft, en hij verleent het ons volgens de waarde van ons verlangen en van ons geloof, volgens de waardering die wij voor zijn werk hebben.

De Heer verlangt dat wij onze roeping versterken. Als wij ons inspannen door voldoende achting te verwezenlijken, zal hij ons de wil en de kracht geven. Ik heb in mijn leven zeer grote moeilijkheden gehad en ik heb ze steeds kunnen overwinnen met de hulp van de

“Zoek uw Schepper in de dagen van uw jeugd” DE eerlijke, intelligente, onvermoeibare werker, Georges, was de timmerman van het dorp. Zijn werkplaats was vrij groot. Zijn drie zonen werkten met hem samen. Hij had ook nog steeds werklieden en leerlingen. Aan de andere kant vervulde hij verschillende functies in gemeentelijke aangelegenheden en zong hij elke zondag in de kerk. Hij was heel vriendelijk, gaf vrijwillig service en werd zeer gewaardeerd in zijn omgeving. Zijn ondernemend en optimistisch karakter was een grote hulp voor hem bij het succes van zijn ondernemingen. Hij had zijn vak geleerd toen alles nog volledig met de hand werd gedaan. Maar toen een vertegenwoordiger hem enkele recent gebouwde houtbewerkingsmachines kwam laten zien, aarzelde Georges, die het grote praktische nut ervan zag, niet om ze te kopen. Zijn bedrijf			
had toen weer een nieuwe impuls. Wat er in zijn werkplaats allemaal niet werd gemaakt: trappen, deuren, ramen, kozijnen, allerlei soorten meubels. Het is in deze wervelwind van intens en hard werken, dat een evangelist van het Koninkrijk van God zich op een dag voorstelde in de werkplaats van George. Hij sprak met hem over de nieuwe wereld, waar we leren elkaar lief te hebben, zoals Christus had aanbevolen. “Ik ben op zoek naar mensen met een hart,” voegt hij eraan toe, “die deze prachtige goddelijke boodschap kunnen begrijpen en mee willen werken aan de invoering van deze nieuwe wereld.” “Beste meneer,” zei Georges, “ik zing al veertig jaar in de kerk. Ik houd van religieuze dingen. Uw woorden maken indruk op me. Als ze gerealiseerd kunnen worden, zal het echt iets heel nieuws op aarde zijn. Ik wil graag uw Koninkrijk van God leren kennen. Kunt u mij een adres geven waar ik volgende		week zondag naartoe kan gaan om over deze nieuwe dingen te praten? Vandaag is het voor mij onmogelijk om nog langer naar u te luisteren.” Georges was namelijk bezig met het demonteren van een machine om die te repareren. De volgende zondag nam Georges, als man van zijn woord, volgens zijn belofte heel vroeg de trein om naar de stad te gaan, vijftien kilometer verderop. ‘s Avonds bij zijn terugkeer vertelde hij, enthousiast over zijn dag, aan zijn geliefde vrouw Maria alles wat hij had gehoord over het Koninkrijk van God. Vanaf dat moment nam hij elke zondag de trein en keerde hij pas ‘s avonds terug. Dat viel Maria zwaar. Op een dag, toen ze het niet langer uithield, zei ze tegen hem: “Luister, Georges, ik ben nu elke zondag de hele dag alleen. Kun je niet gewoon om de twee weken naar die bijeenkomsten gaan?” “Lieve Maria,” antwoordde haar man, “ik heb ingezien dat dit ideaal een uitstekende	
manier is om het ware leven volgens het Evangelie te bereiken. Als ik dus maar naar één van de twee vergaderingen zou gaan, zou ik een groot aantal lessen missen die onmisbaar zijn om te slagen. Je weet dat ik als ik voel dat iets goed is, er mijn hele hart in leg. Onze zes kinderen zijn volwassen. Niets houdt je thuis. Kom gewoon met me mee.” De volgende zondag gaan Georges en Maria samen naar de bijeenkomst, waar Maria al snel wordt gewonnen door de sfeer en de genegenheid die uitgaan van de leden van de vergadering... Het is 31 december. Georges nodigt, zoals gewoonlijk, al zijn kinderen uit in zijn grote eetkamer. Velen zijn getrouwd en komen met hun eigen kinderen. Georges is blij om deze lieve kleintjes om zich heen te zien dartelen, de oudste, Jean-Jacques, is 10 jaar oud. Georges zou heel graag aan zijn hele familie de prachtige hoop willen meedelen die hij in zijn hart koestert.			

Heer. Wij hebben allen dezelfde mogelijkheden, maar we moeten ons met onze hele ziel aan de taak wijden. Als wij er moeite mee hebben, is de Heer steeds bereid om ons te helpen. Maar, laten we er goed aan denken, dat de wet van gelijkwaardigheid zich voortdurend manifesteert en dat wij oogsten wat zij zaaien.

De Almachtige vergeeft alles wat tegen Hem gedaan wordt. Onze dierbare Verlosser vergeeft ook alle beledigingen die hem gedaan werden; maar de beledigingen die wij begaan tegen onze naaste, kan de Heer ons niet vergeven in de plaats van degene die werd beledigd. We moeten dus vergiffenis vragen aan de beledigde, dat is de wet van gelijkwaardigheid. Men gedraagt zich helaas zelfs in de schoot van het volk van God op een soms uiterst lichtzinnige manier, hetzij door woorden, hetzij door gedachten. Men denkt altijd dat de Heer zal vergeven. Natuurlijk, hij vergeeft wat tegen hem gedaan wordt; maar het kwade dat wij tegen onszelf doen, treft ons noodzakelijkerwijs, en het is om deze reden dat een losgeld nodig was.

De Zoon van God heeft zichzelf als losgeld gegeven om ons een nieuw leven te kunnen geven. Hij is het die de hele vervloeking die op ons rustte, heeft verdragen. Ze is op hem gekomen en hij gaf ons zijn leven, opdat wij door het geloof een nieuw leven zouden kunnen beginnen. Maar dan moeten we niet meer doen, wat ons naar het graf leidt.

De Heer nodigt ons uit een gedragslijn te volgen waardoor wij uit onze toestand van veroordeelden en slaven van de tegenstrever kunnen komen. Als wij dat niet willen doen, worden we direct vijanden van de Heer in plaats van schapen te zijn die zijn wegen gedwee volgen. Zo kunnen we er zeker van zijn nooit het doel te bereiken. Immers, de redding wordt ons voorgehouden. Om die te verwezenlijken, moeten we vastbesloten zijn zonder aarzelen de hand te grijpen die ons toegestoken wordt. Als wij voortdurend verstrooid, onbewust en onverschillig zijn, kunnen we niet van die prachtige redding genieten. Het succes van onze handel en wandel hangt af van onze achting. Als die voldoende is, is het resultaat prachtig. Anders kan dat niets waarachtigs opleveren, en dan verwezenlijken we niet het goddelijke programma.

We moeten echt vastbesloten zijn opzij te zetten wat belet dat onze redding bewaarheid wordt. Wij moeten oprecht, eerlijk en rechtzinnig worden, door ons in te spannen de wegen van de universele wet in te slaan en het echte geloof te ontwikkelen. Inderdaad, slechts één ding telt voor het welslagen: met geloof verder gaan door de goddelijke principes te volgen. Alles wordt altijd teruggevonden, het dient dus tot niets zich te verbergen. Het is beter te doen zoals David die zei: “Ik zal God al mijn overtredingen bekennen en wegens Zijn grote barmhartigheid zal ik de grootheid van Zijn Naam bekendmaken onder alle naties.” De Heer drijft niet de zondaar terug die zijn ziel opent en al zijn armoede erkent. Hij biedt alleen weerstand aan de hoogmoedigen; hij is genadig voor de nederigen.

De hoogmoed is volledig tegenovergesteld aan de goddelijke gevoelens. Want hoogmoed komt voort uit egoïsme, namelijk uit illegale liefde, terwijl nederigheid afgeleid is van de goddelijke liefde, de legale liefde. Als wij van ganser harte meewerken aan het werk van God, zal Hij ons alles geven wat nodig is. Als wij ons inspannen, zijn we er zeker van een overvloedige zegen te oogsten.

De hoofdzaak tegenwoordig voor degenen, die door de goddelijke genade geraakt worden, is zich goed bewust te zijn van de afgrond waarin alle mensen zich bevinden, en het onbewuste karakter opzij te schuiven dat zich uit door onverschilligheid. Wij willen dus vooral dankbaar zijn, om onze aanhankelijkheid aan

de Heer te bewijzen door hem te behagen door ons gedrag. Zijn aanbieding van het heil is glorierijk, maar we moeten voldoende goddelijke gevoeligheid ontwikkelen om waarachtig voor dit heil te kunnen werken. We moeten ook het nodige doen om de gevoelens te ontwikkelen die ons in staat stellen dit prachtige heil nuttig te gebruiken, om het eeuwig leven te verwerven dat ons aangeboden wordt in Jezus Christus, onze dierbare Verlosser.

Wanneer de natuur haar rechten terugneemt

De krant *Ouest-France* van 25 februari 2025 publiceert een interessant artikel van het parlamentslid Stéphane Buchou, over klimaatverandering en de gevolgen daarvan voor de stijging van de zeespiegel voor de kust in Frankrijk.

“De oceaan overweldigt ons en we kijken ergens anders”

“Vijftien jaar geleden veroorzaakte de storm Xynthia de dood van zevenenveertig mensen in Frankrijk, negenentwintig van hen alleen al in de stad La Faute-sur-Mer (Vendée)... Wanneer nemen we eindelijk de maat van de urgentie?

Jacques Chirac zei meer dan twintig jaar geleden, toen hij de verwoestingen van de opwarming van de aarde zag: “Ons huis brandt en we kijken ergens anders.” Het gevolg, onder andere, van deze opwarming die al tientallen jaren wordt waargenomen en aangekondigd: onze planeet verzinkt, onze kusten staan onder water en wat zijn we aan het doen? Wij kijken ergens anders! Er gaat inderdaad geen dag voorbij zonder dat de media berichten over klimaatverandering en in het bijzonder over de effecten ervan op de kuststrook. Er gaat geen dag voorbij zonder dat we de gevolgen ervan op ons grondgebied en aan alle kusten van de planeet moeten betreuren.

In Indonesië verliest Jakarta elk jaar 18 cm hoogte. Zozeer zelfs dat 20% van de hoofdstad nu onder de zeespiegel ligt, een aandeel dat naar verwachting tegen 2050 zal verdubbelen. In 2002 besloot het Indonesische parlement zijn hoofdstad over te brengen naar een regio die toen voorlopig gespaard was gebleven.

In Frankrijk kijkt 20% van onze kustlijnen terug: dat is het equivalent van een voetbalveld per week. Dat betekent dat Frankrijk in dertig jaar tijd er 4200 heeft verloren! Meer dan 500 gemeenten langs de 841 kustlijnen zijn getroffen. Van de 6,4 miljoen inwoners die er wonen, worden meer dan 1,2 miljoen inwoners getroffen. Het terugtrekken van de kust zou tegen 2028 duizend gebouwen langs de zee moeten blootstellen. Het Le Signal-gebouw in Soulac-sur-Mer (Gironde), dat in 2023 preventief werd gesloopt, is het voorbeeld geworden van de ramp door de erosie van de kust. Gebouwd in 1967 op 200 m van de kust, vorig jaar was het slechts 20 m van de golven!

Een jaar geleden onthulde het Centrum voor Studies en Expertise op het gebied van Risico's, Milieu, Mobiliteit en Planning (Cerema) drie kaarten die de dramatische terugtrekking van de kustlijn in Frankrijk tegen 2028, 2050 en 2100 voorspellen. Naar aanleiding van deze mededeling heeft de vorige regering een nieuw nationaal plan voor aanpassing aan de klimaatverandering voorgesteld. Maar wat is het nut van deze kaarten, deze verslagen, deze herhaalde congressen, deze lege aankondigingen om te herhalen wat we al te lang weten? Er is een tijd voor observatie, bewustzijn, reflectie en een andere tijd voor actie! Niet morgen. Nu onmiddellijk!

Zes jaar loze beloftes

Te vaak en te veel ben ik geneigd te zeggen, dat de regering het moment heeft gemist door in de begroting

2025 niet de financiële middelen te creëren voor de noodzakelijke actie waar ik met veel lokale gekozen functionarissen om vraag. De verhuizing van mensen en eigendommen is geen verzinsel, het is een realiteit. Sinds 2019 en mijn rapport “Welke kustlijn voor morgen?”, roep ik op tot het opstellen van financiële oplossingen om lokale overheden te ondersteunen.

Het is dus zes jaar geleden dat er concrete voorstellen werden geformuleerd! Zes jaar dat ze op tafel liggen. Zes jaar dat we elk jaar geloven in beloftes zonder toekomst! De Wet Klimaat en Veerkracht, in 2021, maakte de weg vrij, maar het financiële aspect werd door Bercy afgewezen.

Hoe langer we wachten, hoe meer het ons allemaal zal kosten. Hoe langer we wachten, hoe reëler en concreter de bedreiging voor mensen en eigendommen. Politieke wil en verantwoordelijkheid moeten nu prevaleren boven uitstel! Laten we handelen!”

We zijn het eens met de presentatie van Stéphane Buchou en zijn waarschuwing, maar we zijn niet verrast door het gebrek aan reactie van de regering. Er zijn op dit moment andere prioriteiten dan de ondergelopen kusten. Dit is zo, zelfs als moet worden erkend dat het fenomeen zich op een indrukwekkende manier ontwikkelt. Als we het aangehaalde voorbeeld nemen van het gebouw “Le Signal” in Soulac-sur-mer, kunnen we zien dat de zee aan de kust meer dan 3 m per jaar heeft gewonnen. Dat is enorm. Wat Stéphane Buchou voorstelt, is een financieel plan om de bedreigde mensen en hun eigendommen te verhuizen. Wat echter nodig is, is ingrijpen om deze erosie van de kustlijn te stoppen; maar hoe doe je dat, en vooral, wat moet je doen?

Het voorbeeld van de kusten langs de zee, of de oceaan, geeft ons een belangrijke les: die is dat we niet de baas over de natuur zijn. We moeten deze les leren en dienovereenkomstig handelen, nederiger zijn. Mensen geloven, in hun trots, dat ze alles kunnen beheersen, maar we hebben vaak de kans gehad om te zien dat dit niet zo is. Stormen, aardbevingen, vulkaanuitbarstingen, overstromingen en andere klimaatrampen hebben ons al laten zien hoe gevaarlijk de woedende elementen kunnen zijn voor de mens.

Zonder pessimistisch te willen klinken of degenen te ontmoedigen die iets willen doen voor het klimaat en voor het welzijn van de bewoners van de kust, zijn we er toch van overtuigd, dat het al te laat is. Inderdaad, hoe kunnen we beweren dat we een proces gaan omkeren, waardoor we de oppervlakte verliezen die overeenkomt met een voetbalveld per week, namelijk ongeveer 7140 m²? Aan de andere kant zijn we allemaal solidair om de klimaatverandering tegen te gaan. De oorlog in Oekraïne, op ongeveer 3000 km van Parijs, heeft echter al een jaar lang een CO₂-uitstoot veroorzaakt die gelijk is aan die van Oostenrijk en Slowakije samen, namelijk: 230 miljoen ton aan CO₂. De inspanningen die we in het Westen zouden kunnen leveren, worden opgeslokt door de vervuiling die de oorlog in het Oosten heeft veroorzaakt. Vanuit menselijk oogpunt is het een onoplosbaar probleem.

We zeggen vanuit menselijk perspectief, omdat er voor de Eeuwige geen onoplosbare problemen zijn. En we weten dat het lang aangekondigde herstel van alle dingen (Handelingen 3: 21) de oplossing zal zijn voor alle problemen waarmee de mensheid wordt geconfronteerd. Als deze talrijk, ingewikkeld en schijnbaar onoplosbaar zijn, is er al door de Heer voor een oplossing gezorgd sinds de grondlegging van de wereld. Die is uniek en radicaal. We kunnen dus blijven vertrouwen en, nog beter, ons aansluiten bij dit heilsplan, aangezien het samen werken aan dat plan wordt aangeboden aan allen die willen deelnemen aan de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde. Zelfs voor de opwekking van allen die in de graven zijn afgedaald, is gezorgd bij het herstel van alle dingen. Niets is vergeten. Het is het offer van Gods geliefde Zoon dat deze grote hoopvolle verwachting mogelijk maakt. De mensheid zal natuur-

De jaren gaan voorbij. De oorlog heeft overal pijnlijk gewoed. De drie zonen van Georges moesten vertrekken, maar ze keerden veilig en wel terug. Vooral de oudste werd speciaal beschermd toen zijn boot zonk.

De bedrijven van Georges komen weer tot leven. De jongste zoon, die zeer goed was in houtbewerken, richtte naast de timmerwerkplaats een meubelmakerij op. Hij is op zoek naar leerlingen. Zijn gedachten gaan uit naar zijn neef Jean-Jacques, die inmiddels bijna vijftien jaar oud is en klaar is met zijn studie. Die zou mij enorm kunnen helpen, denkt hij.

Enkele dagen later wordt Jean-Jacques opgenomen in het bedrijf van zijn oom. Hij eet ‘s middags bij Georges, zijn grootvader van moederskant, en logeert bij Henri, zijn grootvader van vaderskant.

Tijdens zijn laatste schooljaren was de jongen nogal losbandig. Zijn grootvader Georges zei echter tegen zichzelf, hij is erg gevoelig voor genegenheid. Ik geloof dat de indruk-

ken van het Koninkrijk van God in zijn hart zullen kunnen doordringen.

“Maria,” zei George tegen zijn vrouw, “ik wil heel graag dit kind aan de Heer toevertrouwen, zodat Hij zijn hart gevoelig kan maken, zodat hij van jongs af aan de weg van de waarheid kan kiezen, die als enige alle teleurstellingen vermijdt en tot blijvend geluk leidt.” Met alle vurigheid van hun hart vertrouwden de grootouders hun kleinzoon toe aan de Almachtige.

In het huis van zijn grootvader Georges hoorde Jean-Jacques elke dag om twaalf uur ‘s middags het gebed voor de maaltijd.

Er is nu een jaar verstreken. Op een avond aan het einde van het jaar verlaat de jongeman in gedachten de werkplaats. De dagen zijn kort. De nacht is al aangebroken. Aan de kant van de weg die naar het huis van zijn grootvader van vaderskant leidt, leunt hij tegen een elektriciteitspaal en denkt na. Al op school heeft hij een slechte gewoonte

opgelopen die zijn hart kwelt. Nog iets: bepaalde familieomstandigheden hebben een wig gedreven tussen hem en zijn peetvader Maurice, maar ook tussen hem en zijn oudoom Octave, die hij elke dag onderweg tegenkomt.

Dit alles zorgt ervoor dat hij inwendig lijdt. Hij kijkt omhoog naar de lucht. Het fonkelen van de sterren maakt indruk op hem. Aan zijn lippen ontsnappen deze woorden: „Ik zou Hem willen kennen die de sterren heeft gemaakt! Ik zou graag goed en kwaad willen kennen!”

Hij veegt zijn betraande ogen af en gaat naar het huis van zijn grootvader van vaderskant.

Er gingen een paar dagen voorbij. Op een avond, voordat hij de werkplaats verliet, zei zijn grootvader Georges tegen hem: “Jean-Jacques, ik geef je dit boek *De Boodschap aan de Mensheid*. Als je dat met belangstelling leest, zul je een man met een hart worden.”

Jean-Jacques nam het boek met belangstelling in ontvangst en ging naar huis. In bed slaat hij het boek open en begint te lezen. Alles is bijzonder en straalt een balsem van troost uit voor alle gekwelde harten. Deze heilzame balsem dringt diep door in het zijne. Door het te lezen, begint Jean-Jacques te begrijpen waar het kwaad vandaan komt en waar het goede vandaan komt. Hij ziet een wonderbaarlijke ster van hoop voor zich schijnen.

De jongeman is niet gewend zijn hart te openen. Hij zegt niets tegen zijn grootvader, maar diep van binnen heeft hij besloten te vechten tegen de geest van het kwaad die hem steeds tot handelen dreef.

Op een middag, toen hij met zijn grootvader Georges aan een prachtige eettafel werkte, nodigde hij hem bij uitzondering uit voor een etentje. Gasten die hij niet kende, waren er al. Na de maaltijd gaf een van de gasten een presentatie over *De Boodschap*

lijk de goddelijke opvoeding moeten aanvaarden die erin bestaat de naaste te leren liefhebben. Dit is wat ons waardig zal maken om te blijven leven. Maar we zijn ervan overtuigd dat de meeste mensen gewonnen zullen worden door Gods barmhartigheid.

Want wat kunnen we nog meer willen, als we de goddelijke vergeving hebben ontvangen? En als we weten, dat deze vergeving het leven van onze geliefde Heiland heeft gekost, de verzaking van de heerlijkheid die hij in de hemel had bij zijn Vader en het opgeven van zijn geestelijke natuur om een menselijke vorm aan te nemen. Op aarde heeft hij afstand gedaan van dat alles, zichzelf verlaagd en vernederd tot het punt dat hij tot zondaar werd gemaakt om ons losgeld te betalen. Op een dag zullen deze grote waarheden aan alle mensen bekend zijn. Het is begrijpelijk dat zij voortdurend lof zullen uitspreken tot de Eeuwige en hun Verlosser. Dit is wat we vandaag al kunnen doen, als we dat willen.

De liefde van een hond!

Uit het tijdschrift Maxi geven we het volgende ontroerende artikel weer van de hand van Bernard Canaletto:

Liefde kan ook bij honden!

Balou weet daar wel iets van, hij die zijn leven te danken heeft aan zijn “lieveling”!

De versleten leren riem is al een week niet meer van de kapstok geweest. En als Louise die daar ‘s morgens en ‘s avonds roerloos ziet hangen, is haar hart erg bedrukt. Al een week... En nog steeds geen nieuws over Balou.

Elke keer als ze wakker wordt, springt ze uit bed, rent naar het raam en kijkt hoopvol de tuin in. Wat als Balou terug was? Maar niets. Niet het kleinste stukje snuit aan de horizon. Niet het minste spoor van deze bastaard met zijn witte vacht die geen gelegenheid voorbij liet gaan voor een feestje met zijn baasjes.

Thierry, de man van Louise, is er zo ziek van dat hij deze twee lettergrepen niet eens durft uit te spreken: “Ba-lou”, die hij elke ochtend liet knallen om het overgrote enthousiasme van zijn hond te kalmeren. “Mijn broer gaf hem ons in het jaar dat we trouwden”, zegt hij. Hij was toen nog maar twee maanden oud. Hij hoorde meteen bij ons gezin.”

Hij slaat zijn ogen droevig op naar het licht

Een radeloze familie, verweesd nu hij er niet meer is... En geplaagd door onzekerheid: wat is er van hem geworden? “We waren gaan lunchen bij een vriendin, heel dicht bij huis”, vertelt Louise. Toen we aan het eind van de middag thuiskwamen, was Balou weg.” Thierry besluit dan, dat het om een liefdesavontuurte gaat: dat zou immers niet de eerste keer zijn. Maar de tijd verstrijkt en de avond gaat voorbij zonder dat er ook maar een kwart van de helft van de staart van Balou weer tevoorschijn komt...

“Aan het eind van de week begon ik er niet meer in te geloven”, zegt Louise. Ik stelde me de ergste dingen voor: Balou verpletterd op een autoweg, of gevangen voor een laboratorium!”

Wat Louise niet kan vermoeden, is dat Balou een beschermengel heeft. Een engel met karamelkleurig haar die luistert naar de lieve naam van Roxanne. Dit hondje woont heel dicht bij het huis van Balou. En juist de afgelopen week heeft haar gedrag iets ongewoons. Zodra de gelegenheid zich voordoet, ontsnapt ze en vlucht systematisch in dezelfde richting. Verbluft besluit Albert, haar meester, haar te volgen. Roxanne steekt het bruggetje over de rivier over, draaft naar het bosje en stopt dan aan de rand. Daar hoort Albert het doordringende geblaf van zijn hond. En tot zijn verbazing reageert een andere geblaf daarop. “Roxanne stond aan de rand van een oude droge put”, vertelt Albert. “En diep onderin was nog een hond, een grote witte hond. Ik herkende hem meteen omdat hij vaak bij ons in de buurt kwam om met Roxanne te spelen.” Ja, op

de bodem van de put, die vieze hond die met een droevige blik omhoog kijkt naar het licht, dat was Balou!

Zodra ze op de hoogte is gesteld, belt Louise de brandweer. Een uur later bevrijden ze een Balou, wonderbaarlijk ongedeerd na een val van tien meter!

En bovendien bracht ze hem eten

Louise snelde naar haar hond en onverschillig voor zijn vies besmeurde vacht omhelsde ze hem heel stevig. Roxanne hield niet op met kwispelen met haar staart en stoeien rond haar teruggevonden vriend.

Maar het meest ongelooflijke is wat de brandweerlanden op de bodem van de put ontdekten: broodkorsten en een vers bot dat Albert Jacquin en zijn vrouw onmiddellijk herkenden. En dat was geen wonder! Het kwam van een lamsbout die ze de dag ervoor hadden gegeten... voor het bot aan Roxanne te geven! Onnodig te zeggen dat, zonder haar, Balou niet alleen niet meer thuis gekomen zou zijn, maar ook waarschijnlijk van honger zou zijn gestorven!

“Sindsdien staan er altijd twee bakjes thuis”, glimlacht Louise. Eén voor Balou en één voor Roxanne. Voor het geval ze een beetje trek krijgt, als ze bij ons op bezoek komt.” Want nu gaat er geen week voorbij, of ze komt kijken bij haar buurman, die alleen nog maar oog heeft voor zijn weldoenster. Heldinnen hebben hun charme!

Hoe ontroerend is de toewijding van dit hondje aan haar vriend die per ongeluk op de bodem van een put is gevallen! En wat een verbazingwekkend bewijs van intelligentie om zich de behoeften van zijn kameraad in nood te realiseren! En dan, wat een prachtige getuigenis van altruïsme om hem regelmatig eten te brengen! Zeker, ze moest het zichzelf ontzeggen ten gunste van haar vriend om voor hem te zorgen. Dit zou als een les kunnen dienen voor veel mensen, die zo ongevoelig zijn geworden voor het ongeluk van hun naaste!

We begrijpen de vreugde van Louise en Thierry dat ze hun viervoetige metgezel terug hebben en hoe vaak zal het hondje geaaid zijn voor haar voorbeeldige gedrag tegenover Balou!

Laten we ons verheugen op de tijd waarin alle mensen, bevrijd uit de verschrikkelijke greep van de tegenstander, vrienden van elkaar zullen worden! Hoe groot zal het geluk dan zijn op deze arme aarde! Laten we daarom moedig werken om deze gezegende tijd te bespoedigen, waarin er geen ongeluk meer zal zijn onder de mensheid die tegen zo’n hoge prijs door onze geliefde Verlosser is verlost.

De neergang van de religie

Hoe staat het met ons geloof in God op mondiaal niveau? Dit is het thema dat behandeld werd in een artikel in de krant Tribune de Genève van 20 september 2025 en dat wij deels weergeven.

Volgens een Zwitserse onderzoeker is er geen terugkeer van religie.

Nationalisme en spiritualiteit – Keren het christendom, hindoeïsme, islam of andere terug naar een staat van genade? Nee, volgens een studie die zelfs een proces van wereldwijde achteruitgang over een cyclus van tweehonderd jaar ziet.

De enorme opkomst van extreemrechtse politieke bewegingen, soms omschreven als “conservatief internationaal”, suggereert dat religie, of die nu christelijk, moslim, joods of hindoeïstisch is, de afgelopen jaren wereldwijd een krachtige ervaring heeft doorgemaakt. Maar deze soms spectaculaire fenomenen zijn slechts een illusie, hooguit een overlevingsreflex, volgens een omvangrijke internationale studie die onlangs is gepubliceerd in het tijdschrift “Nature Communications”...

In tegenstelling tot sommige vooropgezette ideeën hebben academici een algemene achteruitgang van religie op mondiaal niveau waargenomen, zelfs in mos-

limstaten. Een achteruitgang die altijd in drie fasen plaatsvindt en ongeveer twee eeuwen duurt. Zelfs als dit proces min of meer ver verloopt afhankelijk van het land, spreken de resultaten definitief het idee tegen van een mensheid die plotseling nostalgisch is naar haar goden.

We hadden een exclusief gesprek met professor Jörg Stolz, een antropoloog van UNIL (de universiteit van Lausanne), mede-auteur van de studie en onderzoeker achter dit werk.

Er wordt vaak gezegd dat het Westen zich van religie verrijdt, terwijl andere delen van de wereld een sterk religieus gevoel behouden, maar u stelt het tegenovergestelde.

Ja, veel mensen – inclusief onderzoekers – geloven dat de secularisatie van Europa een uitzonderlijk geval is. Maar onze studie toont aan dat dit niet het geval is. De hele planeet is betrokken bij de achteruitgang van religie. Men constateert het op alle continenten en in landen met een christelijke, moslim-, boeddhistische of hindoeïstische meerderheid. Om eerlijk te zijn, was ik zelf verrast door de resultaten.

Wat veroorzaakt dit fenomeen overal, zelfs als het op verschillende momenten gebeurt? Wat zorgt ervoor dat mensen afstand nemen van religie?

Het is een zeer breed onderwerp en de antwoorden zijn complex. Naar mijn mening betekent algemene modernisering dat de problemen in het leven van mensen steeds vaker op een technische in plaats van symbolische manier worden aangepakt. Sociologisch gezien zijn religies een manier om met zeer concrete levensproblemen om te gaan – bijvoorbeeld traditioneel gezondheidsproblemen. Maar zodra we een zeer efficiënte biomedische wereld hebben, staat religie minder centraal bij de gezondheid.

Religie is traditioneel ook belangrijk om een gevoel van veiligheid te bieden, zoals bidden om goddelijke bescherming. In onze moderne samenlevingen bieden de verzorgingsstaat of verzekeringen echter al een technische oplossing. Dan kun je nog steeds bidden, maar het is minder cruciaal. Bovendien, toen de wetenschap alleen nog maar uitlegde hoe het leven op aarde ontstond, was er minder behoefte aan de grote religieuze verhalen. Dit alles leidt geleidelijk tot een afstand van religie.

Waarom vindt het proces van deze achteruitgang van religies altijd plaats in drie fasen?

Onze verklaring is dat er een zekere rationaliteit achter dit proces lijkt te zitten: allereerst laten we de meest kostbare religieuze eigenschap varen, zowel financieel als in energie, met andere woorden de publieke participatie...

In een tweede fase wordt het belang dat aan religie en persoonlijke religiositeit wordt gehecht, verminderd. Aan het einde van deze tweede fase is er alleen een soort religieus lidmaatschap, maar verder niets – zoals die mensen die zeggen: “Ik ben katholiek, maar alleen op papier.” De derde stap is om zelfs dit te veel gezegd te vinden. Vandaag de dag, in Zwitserland, zitten we duidelijk in de derde fase: de overgrote meerderheid van de ouderen blijft in de tweede fase, terwijl de jongeren vaak al voorbij dat stadium zijn...

Het geleidelijke verlies van de religieuze dimensie vindt niet plaats gedurende iemands leven, maar heel langzaam, van de ene generatie op de volgende. Het hele proces duurt eigenlijk ongeveer twee eeuwen.

Deze observatie van de achteruitgang van religies op mondiaal niveau lijkt behoorlijk verrassend, in een wereld waar er steeds meer wordt gesproken over een sterke terugkeer van religie, via politiek conservatisme. Het is nogal tegenstrijdig, nietwaar?

Wat ons momenteel problemen bezorgt, is dat de media, maar ook veel collega-onderzoekers, erg terughoudend

aan de Mensheid. Jean-Jacques luistert. Degene die spreekt, vraagt aan degenen om hun indrukken te geven. Hij nodigde zelfs de aanwezigen uit om op te staan om de invloed van de geest van het kwaad te verjagen. Jean-Jacques stond op, omdat hij een intens verlangen had om het kwaad uit zijn hart te verdrijven.

Er gingen nog een paar maanden voorbij. Het was het einde van het jaar. In het dorp gingen de mensen naar elkaars huizen om elkaar een voorspoedig nieuwjaar te wensen, vol gezondheid en geluk. Jean-Jacques ging door het kleine dorpje in het gezelschap van zijn vriend René. Ze gingen van de ene deur naar de andere en brachten hun wensen over aan hun familieleden, vrienden, kennissen. René’s moeder werkt voor Maurice, de peetvader van Jean-Jacques, en René wil ook naar zijn huis.

Jean-Jacques wordt zwaar op de proef gesteld. Zijn hart klopt tot barstens toe. Hij wil

het kwade met het goede verslaan en volgt René, die op de deur klopt. De peetvader Maurice verschijnt in de deuropening. Er is een sterke emotie op zijn gezicht te zien als hij Jean-Jacques ziet. Er worden maar een paar woorden gesproken, maar uit hun hele hart. De jongeman komt weer naar voren om ook zijn oudtante Eugenie, die helemaal voorovergebogen is door ouderdom, te kussen en wenst haar een gelukkig nieuwjaar. De emotie is groot voor Jean-Jacques, die zijn oudtante nog nooit van zo dichtbij heeft gezien. Hij keert terug met een hart dat opspringt van vreugde, omdat hij in staat is geweest de stap van het goede te zetten en het kwaad in zijn hart te overwinnen.

Het is twaalf uur. Iedereen gaat naar huis voor de maaltijd. Het ideaal van het Koninkrijk van God interesseert Jean-Jacques steeds meer. Hij verlangt ernaar om grotere bijeenkomsten van het Koninkrijk van God bij te wonen, om deze wonderbaarlijke en

almachtige Schepper beter te begrijpen, die de sterren en alles wat bestaat heeft gemaakt, en van wie de kracht uitgaat om het kwaad te overwinnen door het goede in praktijk te brengen. Daarna volgde Jean-Jacques dan ook de vergaderingen. Hij ging zelfs naar grote congressen in Parijs. Hij had het voorrecht om de auteur van *De Boodschap aan de Mensheid* te zien, het boek dat zijn jonge hart zo enorm had getroost en hem de kracht had gegeven om het pad van waarheid en bevrijding van het kwaad te bewandelen. Steeds vastberadener om het kwade met het goede te overwinnen, verliet de jongeman zijn beroep om zich volledig te wijden aan het ideaal van het Koninkrijk van God.

Zo had George de vreugde dat zijn vurige gebed verhoord was door de Eeuwige. Hij bracht zelfs een paar gelukkige dagen door met Jean-Jacques in een proefstation van het Koninkrijk van God, waar Jean Jacques meewerkte.

Toen stierf grootvader Georges, nadat hij op het laatste moment zijn kleinzoon aan zijn bed had kunnen zien, die tot zijn grote troost van het station was gekomen om voor de laatste keer afscheid van hem te nemen, en een gezegend “tot ziens” tot in het Koninkrijk van God te wensen...

Het is weer het einde van het jaar. Jean-Jacques keert voor enkele dagen terug naar zijn geboortedorp. Sneeuw bedekt de weg. Hij denkt aan zijn oudoom Octave, die niet zo lang geleden zijn vrouw verloor. Jean-Jacques is nu steeds meer ingevoerd in de goddelijke wegen. Hij voelt in zichzelf de kracht om ook de stap van verzoening met zijn oudoom te zetten. Toen hij midden in het dorp aankwam, zag hij op de weg, voor zijn witte huis, de oude man met zijn grote massieve klompen.

Jean Jacques loopt naar hem toe en stelt zich voor, terwijl hij vriendelijk zijn hand uitsteekt naar de oude man. Die laatste kijkt

